

FODOR GÉZA

Hazai táj, képeslapon
(Mohy Sándorra emlékezve)

*A dombtetőn fenn még fogható az éter
De idegen szó zúg csak a frekvenciákon
Sérti a fület itt ahol a táj messzire tágul
És nyárfalevelek közt rezdiül meg az égalj
Hogy szinte meglobog benne a harsogó határ
Végighullámszik aztán egy tengeritáblán
Otromba fésűjével a láthatatlan szél
Hűvös felhőket habzik szilaj sörénye
Túl a mezők hermelinpalástos szegélyén
Rég eltűnt már a tó felszívódott és csak
A kihalt madarak árnyai szállnak a napban
Tocsogó lápvizek fölött néha egy béna szárcsa
Réce vagy bibic vadludak tűnő ostorhegyében
Kócsagok nehéz röptével húzva a Dél, ahogy jön
Át a felszikkadt földek útvesztőin
A Fekete Víz álló hínáros zöld iszapján
Kanálisok mélyéről káka csonkja nádtors
Felszúró éles fájdalom sarlóz és kagylók
Rejtett szilánkos kései meglapulva ki tudja
Mióta meddig és kire várnak szerteszórva
A kékes agyagon s a körbeforgó évadokban
Cimbalmos kedvű rétek, kaszálók mentében
Ahol pityangok tejfehér pihés bokra szállong*

*A fényes tűzü puszpáng kvintváltó dallamával
 Szélesre tárja zöldesrőt szárnyait a páfrány
 Torlongó sás közt iszalagos bozótok cserjék
 Legyező fűvel karéjos fogazott levelekkel
 Palástot ölt a bodza mocsári habot hány széjjel
 Lápi repcék, szürkés-kék ördög szemek égnek
 Messze pörög a sárga len tölcséres virága
 Biboros pozsgor kék atracél zeng
 Hajlik a kornistárnics mélylila harangja
 Citromsármány ring egy borókaágon
 És ömlik a tűz sisakos virágként
 Nagy égszínkék égből a nap örökzöld sírása
 Míg ki nem fosztja lassan a végtelen idő*

